

«La última copa» ► El periodista i escriptor alemany Daniel Schreiber revela en aquest assaig els mites i clixés que envolten l'alcoholisme, una addicció que ell mateix va viure en primera persona durant anys

Memòries d'un exalcohòlic

DANIEL SCHREIBER
«La última copa»

LIBROS DEL ASTEROIDE
190 PÀGINES

Daniel Schreiber revela en el seu assaig *La última copa* els mites i clixés sobre l'alcoholisme, partint de l'experiència sobre la seva pròpia dependència i el seu posterior procés de desintoxicació.

MATÍAS CROWDER

«Quan penso en la meua època de bevedor, el que més m'espanta és l'extrema pèrdua del jo que vaig experimentar llavors, aquesta sensació de dissociació entre dues persones que coexistien: la que bevia i la que no. Hi havia sempre dues realitats, d'una banda els estats de desesperació, la depressió; de l'altra una vida de total normalitat», explica Schreiber sobre la seva pròpia experiència com a alcohòlic. Ho explica de forma magistral, embastant l'experiència amb un procés de pensament crític que arrenca des del moment en què es va proposar deixar-ho. Es tracta de *La última copa*, llibre que va ser un èxit quan es va publicar a Alemanya fa sis anys i que arriba ara a Espanya.

Tot va començar quan Schreiber, després de superar una pulmonia, va poder tornar a la beguda, sentint en tot moment que seria l'última vegada, que una cosa molt profunda dins seu s'havia de trencar. L'esquerda principal començava a obrir-

se en l'autoengany que l'autor considera com un dels motius més sòlids per seguir bevent, per no adonar-se que la beguda ja era un problema.

«L'autoengany és una força gairebé còsmica», assegura el periodista i escriptor. «Neguem alguns aspectes del nostre ésser que no ens agraden, tanquem els ulls davant de problemes que ens semblen irresolubles i ens expliquem històries sobre nosaltres mateixos». És aquest autoengany el que genera petits mons disfuncionals on el bevedor és un expert indiscutible. Quan l'hàbit adopta trets sospitosos, el bevedor organitza la seva vida diària i laboral de tal manera que li permet beure sense cridar l'atenció. Es relaciona amb amics, companys o parelles que no qüestionen la seva forma de beure. I després, com un somnàmbul, se les arregla per viure situacions complicades que donen els motius suficients per beure i recórrer a aquest oblit que només proporciona l'alcohol.

«Per a mi una de les experiències més belles va ser veure com aquest vel de l'engany es va anar desfent capa a capa. Aquí hi havia les meves relacions de parella, totes afectades amb persones amb problemes psíquics i d'addicció més o menys

Daniel Schreiber.

evidents. Aquí hi havia els amics que, després de la decisió de deixar de beure, vaig començar a veure en rares ocasions», assegura Schreiber.

La coneguda frase de l'escriptora nord-americana Joan Didion segons la qual «ens expliquem històries per poder viure» es fa patent en el cas de l'alcohòlic. Schreiber parla justament d'aquestes històries que es creava per no veure la seva realitat. Però les estratègies d'autoengany tenen un preu molt alt, assegura: «Només a pos-

teriori un cobra consciència que costen ni més ni menys que la mateixa integritat psíquica».

La diferència més important entre aquelles dues persones, explica l'autor, residia en què la que no bevia intuïa l'existència d'un greu problema amb la beguda, mentre que l'altra tancava els ulls i negava aquesta realitat. «Tota veritat a mitges es cobra quelcom molt íntim fins que arriba un punt en què un no sap qui és. L'alcoholisme sempre és una malaltia que s'apodera del jo».

La imatge del típic alcohòlic tampoc ajuda. La del borratxo tirat en un banc a una plaça al costat d'un cartró de vi. L'escriptor aprofundeix en desfer aquesta imatge, ja que l'alcohòlic no té per què ser un pària, pot treballar, fins i tot tenir èxit, com era el seu propi cas, sense per això deixar de dependre de la beguda.

Des del punt de vista mèdic els termes d'abús de l'alcohol, de dependència, i addicció es confonen i barregen. I és que l'alcoholisme té una qualitat camaleònica i costa identificar-lo, diu Schreiber. Es tracta d'una addicció inquietada fins que arriba el dia que ens adonem que tenim un greu problema i que necessitem la beguda per enfrontar el dia a dia.